

БЛАГОВѢСТИК

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОД-
КАРПАТСКИХЪ РУСИНОВЪ

АПРѢЛЬ
ЧИСЛО 4.
РОЧНИКЪ X.

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА
СВ. ВАСИЛЯ ВЕЛИКОГО, РЕДАК-
ЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ ВЪ УЖ-
ГОРОДЪ, УЛИЦЯ РАКОВЦЯ Ч. 54.

НА МАЛЬОВАНЯ ЦЕРКВИ, ИКОНОСТАСЬ, И ПРЕСТОЛЬ
ПРЕСВЯТОГО СЕРДЦА ХРИСТОВОГО ЖЕРТВОВАЛИ:

Ерстенюкъ Олена 10. Кч.— Дзюба Іоаннъ 125. Кч.— Гатракъ
Іоаннова 25. Кч.— Л. А. 20 Кч.—

Щедрымъ жертвователямъ най стократно вынагородить Пре-
святе Сердце Господа Іисуса.

Важное для П. Т. священниковъ

Накладомъ нашего Выдавницства выйшла зъ печати многими изъ
П. Т. Духовенства жадана брошюра:

„НАДГРОБНИ СЛОВА“

О. Дра Ярослава Левицкого извѣстного духовного литерата. Цѣна
5 Кч. зъ почтою 5·70 Кч.

ВЖЕ ВЫЙШОВЪ. МАДЯРСКІЙ МОЛИТВЕННИКЪ
ДЛЯ ГРЕКО-КАΘОЛИКОВЪ ПОДЪ ТИТУЛОМЪ

„MENNYEI HARMAT“

Форматъ 8 × 11. — Сторонъ 256. — Змѣсть сего мо-
литвенника есть слѣдующій: Mindennapi imádságok. Katekizmus-
ból. Reggeli imádság. Esti imádság. Különféle imák. Szentségi imád-
ágok: Gyónási ájtatosság, Áldozási ájtatosság, Mise-imák. Nyilvá-
nos Isteni szolgálatok: Énekek a reggeli Istentiszteletből, A szent
Liturgiából, A délutáni Istentiszteletből. Kiegészítő részek a nyilvá-
nos Isteni szolgálatokhoz: Vasárnapokra, A hét napjaira, A nagy-
bõji időszakban, A husvét-pünkösdi időszakban. Az állandó ün-
nepekre. Különféle alkalmakra: A Szentlélek segítségül hivására,
Mindens jótérés szándékára, Hálaadás szándékára, A halottak lelkí-
nyugalmáért, Panachidán. Engesztelő Ének a legmélóságosabb
Oltáriszentséghöz.

Переплетена въ повполотно стоить 5 Кч. зъ почтовою
засылкою 5·80 Кч.

БЛАГОВѢСТНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед.:
Выдавництво Чина св. Василій В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.

Апрѣль
1930

Предплата на цѣлый рокъ 10 Кч.,
за границею 17 Кч.; до Америки
повъ дол. — Одно число 1 Кч.

Число
4.

Выходить 1-го кожного мѣсяця
Отвѣчат. редакторъ: о. Іоакимъ Хома ЧСВВ.

Рочникъ
X.

На Великдень.

Сей день, єгоже соткори
Господь, возврадїємся и воя-
веселимся въ Онь.

Великдень, се для нась часъ великоѣ и правдивоѣ
радости. А чому? Послухайте!

Рока 1529. Турки облягли великий христіянський го-
родъ Вѣденъ. Зъ усѣхъ сторонъ ревѣли гарматы и кулѣ
били обѣ мури. Люде молили, благали Бога, чтобы от-
вернувъ отъ нихъ невѣрнѣ войска и давъ побѣду хри-
стіянскимъ полкамъ. Побѣда прійшла. Турки втекли. То-
гда жителѣ города, обнималися и плакали зъ радости, якъ
дѣти. Ясно заблестѣли отъ горѣючихъ свѣчокъ Господнѣ
церкви и радостно, якбы на великдень задзвонили дзво-
ны зъ усѣхъ дзвонницъ. Въ цѣломъ мѣстѣ гомонѣла пѣс-
ня: „Тебе Бога хвалимъ“. Такъ радовався городъ побѣдо-
ю надъ невѣрными ворогами.

Побѣду, яку отнесъ воскресшій Спаситель надъ на-
шими ворогами есть безконечно больша.

Великою есть побѣда Христа, бо то побѣда надъ воро-
гомъ не одного народа, а надъ ворогами всего людскаго
роду. Турки были не такъ ворогами душевными, якъ зем-
скими, а Христосъ побѣдивъ нашихъ наибольшихъ душев-
ныхъ и тѣлесныхъ вороговъ.

Іисусъ отнесъ побѣду надъ грѣхомъ, діяволомъ и смертію.

Якъ грознымъ ворогомъ есть грѣхъ, видно зъ сего,
что лишь одинъ-одинокій грѣхъ зробивъ изъ ангеловъ
діяволовъ. Одинъ лишь грѣхъ выкинувъ нашихъ прароди-
телей изъ рая, а нась, потомковъ Адама и Евы, засудивъ
на смерть дочасну и вѣчну.

Великденъ отже пригадуе намъ, что Христосъ своею смертю побѣдивъ грѣхъ.

Но Христосъ побѣдивъ такожъ и діявола. Отъ хвилѣ, въ котрой Адамъ согрѣшивъ, послухавши пекольного змѣя, кождый чоловѣкъ, котрый приходить на свѣтъ, находится въ неволѣ діявола.

Діяволъ именно пановавъ надъ свѣтомъ. Усѣ земскѣ народы, вынявши народъ жидовскій, не знали правдивого Бога и ему не покланялися. Христосъ своею смертю и своимъ воскресенiemъ привернувъ ихъ до Единого и правдивого Бога.

Нашъ Спаситель побѣдивъ такожъ и смерть. —

Своимъ свѣтлымъ воскресенiemъ Христосъ доказавъ, что смерть не мае власти надъ Нимъ. Онъ своею властною силою воставъ изъ гроба. Тымъ такожъ Спаситель давъ доказъ, что и мы воскреснеме, якъ то каже св. Ап. Павель: „кто воскресивъ Господа Іисуса, и насть изъ Іисусомъ воскресить. (2 Кор. 4, 14.).

Якъ воскресла наша голова Христосъ Господь, такъ и мы всѣ колись воскреснеме. — Тожъ радуймeseя великою побѣдою Христа Господа надъ грѣхомъ, надъ діяволомъ и надъ смертю и кличме радостно: Христосъ воскрес изъ мертвыхъ, смертю смерть поправъ и свицымъ во гробѣхъ животъ даровавъ.

Смерть грѣшниковъ люта.*)

Св. Франца Боргія покликали до одного грѣшника, чтобы его высловѣдавъ. Святый солодкими словами наклонявъ грѣшника до покаянія. Но грѣшникъ затыкавъ уши и скреготовавъ зубами. Святый маючи при собѣ одинъ большій крестъ, показавъ его грѣшникови и заговоривъ до него: „Ци тата Найсв. Кровь изъ ранъ и Сердца твоего Спасителя мала бы быти выллята на твое осужденіе?“ Грѣшникъ кивнувъ головою „Айно“!... Въ томъ одорвалася права рука Іисуса Христа отъ креста; Іисусъ приложивъ ю до Своего боку, откуду выплынуло много Крови и тую Кровь кинувъ Іисусъ Христосъ въ лицѣ хульника. Грѣшникъ страшо заревавъ и середъ наибольшихъ мукъ сконавъ.

Направду, смерть грѣшниковъ люта! Роздумай то добрѣ, дорогій брате!...

*) Псаломъ 33, 22.

ЛИТУРГІЯ АБО СЛУЖБА БОЖА

Жертови старозавѣтнѣ мали свою силу тогда, коли жертвуючій приносивъ ихъ зъ вѣрою въ будучого Мессію и то въ злуцѣ зъ Его повнимъ надоложеніемъ. Отже жертови старого завѣта били лишь тѣною крестной жертови Іисуса Христа: „Іїже сѣть стѣни градвщихъ“. (Кол. 2, 17).

Христова жерта тымъ разнится отъ всѣхъ іншихъ жертвъ, что тутъ Іисусъ Христосъ есть жертвою, а заразомъ и жертвуючимъ.

Св. Писаніе на многихъ мѣстахъ называе Іисуса Христа перво-священникомъ, священникомъ по чину мелхиседековому, а то тому, что Онъ самъ себе принесъ Богу въ жерту.

А за когожъ пожертвовавъ себе Христосъ? За весь родъ людскій, чтобы его примирити зъ Богомъ, чтобы задоситьчинити за грѣхи людски. Вже пророкъ Ісаія говорить про Него: „Той же газенъ бысть за хрѣхи наша, и мѣченъ бысть за беззаконія наша“. 53, 5.

Чтобы однакъ свѣтъ не забывъ на крестную жерту Іисуса Христа и на освобожденіе людского рода зъ неволѣ злого духа, Іисусъ Христосъ установивъ жертву безкровну, а то не якъ чось додаткового, або зверхногого, но якъ правдивое повсегдашньое и богатое въ ласки повтореніе довершеннай Нимъ кровавой жерты. Наша служба Божа есть правдивою жертвою, въ которой приносится Най-святѣйшое Тѣло Іисуса Христа и проливается Его найдоросша Кровь. Се tota безкровна жерта, яку предсказавъ пророкъ Малахія: „О kostoka солнца и до западу имѧ моє прослависѧ во газыцѣхъ, и на всікомъ мѣстѣ оуміанъ приносится имени моемъ, и жертви чисты: зане велие имѧ моє во газыцѣхъ, глаголетъ Господь Еседержитель“. (1, 11.) Тому служба Божа то лишь одинока жерта нового завѣта. Она заступаетъ и безконечно перевысшаетъ всѣ старозавѣтнѣ жертвы. Она есть най-достойнѣйшою жертвою почитанія и прославленія Бога, найотповѣднѣйшою жертвою благодаренія, могущою жертвою благальною и най-успѣшнѣйшою жертвою задоситьчиненя за людски грѣхи.

А коли установивъ Іисусъ Христосъ Службу Божу и якъ?

На Тайной вечерѣ, передъ своими страданіями. Христосъ зыйшовъ зъ учениками до приготовленной свѣтлицѣ, тамъ умывъ имъ ноги, потомъ засѣвъ до стола, взявъ хлѣбъ у свої Найсвятѣйши руки, воздавъ хвалу своему небесному Отцу, поблагословивъ и давъ ученикамъ, кажучи: „Пріїмите, ідите, сїє есть тѣло мое“, берѣть и поживайте, то есть тѣло мое. Коли Апостолы спожили Христово тѣло, взявъ Христосъ чашу зъ виномъ, поблагословивъ, подавъ ученикамъ кажучи: Пijте ѿ немъ вси, сїј есть кровь мої новаго завѣта, іаже за ви и за многи наливаема въ Оставленіе грѣховъ“. Берѣть и

пійте, то есть кровь моя, котра за васъ и за многихъ проливается на отпущеніе грѣховъ. При тыхъ словахъ: „сїє єсть тѣло мое и сїа єсть кровь мої“, перемѣняется хлѣбъ въ тѣло Христово, а вино въ кровь Христову. Тото тѣло Христово, не выглядяе якъ тѣло людское лишь якъ хлѣбъ. Оно має смакъ, запахъ, тягарь хлѣба, однакъ не есть хлѣбомъ, а тѣломъ Христовымъ, зъ хлѣба остали лишь виды хлѣба. Такожъ Кровь Христова не выпозириуе, якъ людска кровь, лишь якъ вино, она має запахъ, смакъ, тягарь вина, не есть однакъ виномъ, а Кровію Христовою. Зъ вина остали такожъ лишь виды. Отже Христосъ перемѣнивъ ество хлѣба и вина не змѣняючи ихъ виду.

Причастивши такъ Апостоловъ, Христосъ сказавъ имъ тос самое въ память Его дѣлати: „и сїє творите во мое воспоминаніе“ А тое они вѣрно сповнили. Значится отъ теперь Апостолы приносили замѣсть жертвенныхъ звѣрятъ самого Христа въ жертву. Ровножъ и христіяне сходилися на ломанія хлѣба: *Блжъ же терпяще въ очиції апостолівъ, во Общеннїи и въ преломленїи хлѣба, и въ молитвахъ*. Дѣян. Ап. 2, 41.

По Апостолахъ послѣдовали ихъ наслѣдники и дальше продовжали разпочатое ними дѣло, значиться кончили Службу Божу, лиши мало отмѣнно отъ Апостоловъ. А якъ? послухай! За св. Апостоловъ вѣрники сходилися разомъ въ означенномъ мѣстѣ, тамъ молилися, спѣвали похвальнѣ та благодарнѣ пѣснѣ, оттакъ Апостолы перемѣняли хлѣбъ и вино въ Тѣло и Кровь Спасителя, самъ причащалися и вѣрниковъ до св. Причастія допускали.

Наслѣдники Апостоловъ додали до молитовъ и пѣсней еще читаніе св. Письма и проповѣдь слова Божого, а то для того, что Іисусъ Христосъ на послѣдной Вечери такожъ поучивъ своихъ Апостоловъ.

Колижъ христіяне поклали церкви, тогда почали до Службы Божой додавати всякъ обряды и то такъ, что въ Службѣ Божой представлено цѣле житя Іисуса Христа. Въ молитвахъ же своихъ памятали на всѣхъ вѣрниковъ и на ихъ потребы.

Службу Божу кончили тогда не зъ книгъ но зъ памяти и то отповѣдно до потребы вѣрниковъ. Служба Божа не была еще написана. Длятого хоть въ сущныхъ частяхъ Служба Божа была всюды однакова, въ несущныхъ однакъ частяхъ были деякъ змѣны.

Якъ самъ Іисусъ Христосъ установивъ Службу Божу, то чому она называется, именемъ св. Василія Великого, або св. Іоанна Златоустаго?

Айно. Іисусъ Христосъ самъ установивъ безкровну жертву, то есть Службу Божу, однакожъ зовнѣшний видъ и зверхный укладъ надавъ ей, якъ свѣдчать св. Отцы, св. Апостоль Яковъ, першій іерусалимскій епископъ. И длятого то та Служба называется Литургіею св. Якова, або Іерусалимскою. Она дуже довга. Мимо тога кончили еї священники цѣльихъ триста лѣтъ. Якже ревность и побожность первихъ христіянъ остигла, тогда св. Василій Архієпископъ Кесаріи Кападокійской скоротивъ Службу Божу св. Якова. Та и Служба Божа св. Василія выдалася вѣрникамъ за довга. Тому скоротивъ еї св.

Іоаннъ Златоустый, Архієпископъ Константинограда. Служба Божа св. Василія Великого кончится въ нась лишь десять разъ до року, именно: на новый рокъ, яко въ день памяти св. Василія, въ навечеріи Рождества Христового (св. вечерь), въ навечеріи Богоявленія (бабинъ вечерь), въ первыхъ пять недѣль св. вел. поста, въ страстный Четверть и великую Суботу.

Служба Божа св. Іоанна Златоустаго кончится теперь въ нашихъ церквахъ черезъ цѣлый рокъ.

Служба же Божа св. Якова кончится лишь въ Іерусалимѣ и то одинъ разъ въ роцѣ, а то въ день св. Якова.

(Продовженіе слѣдуе)

БОГЪ НИКОГО НЕ ОПУСКАЕ.

Якійсь чоловѣкъ позычивъ бывъ много грошей. По пару рокахъ онъ ихъ выплативъ. День у которомъ отдавъ онъ грошъ, записавъ сбѣ у календари и такожъ тамъ записавъ, колко заплативъ довговъ. По деякомъ часѣ той чоловѣкъ умеръ. Вѣритель бывъ захланий и по смерти довжника начавъ домагатися одъ вдовы, чтобы она ему oddala довгъ. Надармо вдова шукала по цѣлой хижѣ за тымъ календaremъ, до котрого покойный мужъ записавъ сплаченъ довги и складовавъ квѣтанціѣ, але его не могла ніякъ знайти. Передъ днемъ судовоѣ розправы, зобрала бѣдна вдова свої дѣти и клякнула вразъ изъ ними, абы еще разъ просити у Бога помочи.

То бывъ якъ разъ вечеръ, — влетѣла черезъ окно свѣтлачка (свято-Іванова мушка) и полетѣла за скыню. Наймолодшій дѣтвакъ захотѣвъ увидѣти красну мушку, отже мати рада-нерада взялася до отсування скрынѣ. Ажъ позирае — а туй изза скрынѣ выпадае календарь.

Вдова доказала на судѣ, что еѣ мужъ уже давно заплативъ довгъ.

ЗЪ КОМУНИСТИЧНОГО РАЮ.

Комунисты по цѣлому свѣтѣ голосять, что они хотять добра для худобныхъ людей. Такъ они говорять, але что инше роблять.

У Росіѣ, де они захватили владу и де позаводили свої порядки, дѣся правдиве пекло. И кто лише годенъ, втѣкае изъ того пекла, бо дальше не може никто тамъ выдержати.

Тамъ жили отъ 200 роковъ Шведски колонисты. Они перебыли за тыхъ 200 роковъ всяку нужду и бѣду, але комунистичного раю не могли выдержати; мусѣли переселитися назадъ до Швеції.

Были въ Росії такожъ и Нѣмцѣ. Ихъ тому 150 (сто пятьдесятъ) лѣтъ закликала была царица Катерина и поселила надъ Волгою. Жили они тамъ спокойно, ажъ доки не прїшовъ комунистичний ладъ. Такъ ихъ почали нищити комунисты, что они зачали умирati зъ голоду. Не было ратунку и они мусѣли продавати останки всего, что мали и втѣкати, кто де могъ. Деякъ изъ нихъ переселилися до Южної Америки, до Бразилії.

Кто не годенъ, або не мавъ гроша, чтобы втѣкати, мусивъ бѣдовати и гинути. Туй подаеме уривокъ изъ листа одного газды чо-есть у Большевіѣ. Въ томъ листѣ описуетъ онъ, якъ большевики знущаются надъ худобными людьми.

„Поводженя*) мое бодай не писати, бо заразом і плач. Та ніт спасенія. У нас велике нещастя, бо религія померла, ховали на Різдво. Церкви позамикали, хрести поскидали, дзвони побили, образи попалили і дітко живий з москалями танцює по селі, а всю село зганяють в іден фільварокъ (майорню), забирають коні, корови й увесь ремунент — усе поле, а у газди не остается нічого. А як газда не хоче записатися, то наложить строф на його й секвеструють будинки а тому дають вовчій білет і паличку в руки й іде на тамтой світ“. (т. є розстріляють)

Коли они надъ кимсь знущаются, то никому не свободно й заплакати надъ его бѣдою. Разъ комунисты прийшли до одного села и выдерли за податокъ одъ худобноѣ вдовицѣ послѣдній дарабчикъ хлѣба. Учителька сельскої школы увидѣла, что сталося; запла-кала надъ нещастіемъ бѣдноѣ жени. За тіи слезы заразъ такої увильнили учительку одъ учительовання. Много людей, которы не хотять имъ повиноватися, комунисты вывозятъ геть далеко на съверъ до Соловецкихъ острововъ на Бѣломъ морю. Тамъ пануютъ въ зимѣ такъ морозы, что тяжко намъ и поняти. Доходятъ до 60 градусовъ пониже нулы.

Въ зимѣ на тыхъ островахъ майже не е дня. Сонце видно лише на одну годинку. На тыхъ островахъ есть теперь около 11.000 вязнѣвъ, а между ними много такожъ и священиковъ. Надъ вязнями комунисты збиткуються въ страшный способъ. На примѣръ запихаютъ 70 людей до одної маленької комнаты, яка находится глубоко подъ землею. Въ той комнатѣ на горѣ есть только одно, оконце, которое отчиняютъ разъ на день на 10 минутъ. Такъ дусять бѣдныхъ вязней.

Вязнямъ приказують годинами стояти въ часѣ великихъ морозовъ, чтобы стерегли дрова. Такожъ вязнѣвъ катують, буть и мучать. Часто вязней держать вонка на великому морозѣ и обливаютъ студеною водою двѣчи на день. Никто не годенъ довго выдержати такихъ мукъ. Въ лѣтѣ знова привязують людей до такъ званного стовпа комаровъ. Ся кара полягає на томъ, что нагого человѣка привязываютъ до высокого стовпа. За пару минутъ его тѣло покрывается густою хмарою єдовитыхъ мухъ. Послѣ чверть години такихъ мукъ, человѣкъ тратить притомность.

Черезъ такъ знущаня вмерло минувшого рока на тыхъ островахъ 3214 людей то е одна третина вязней.

Самъ дияволъ страшнѣйшого пекла выдумати не знавъ бы. А что комунисты выробляють изъ Божими церквами и священиками, того никто не опишє.

Сего рока передъ самимъ Рождествомъ Христовимъ замкнула большевицка влада 622 церквей. Въ самый день Рождества робили вѣ фабрики, а вечерами въ театрахъ выголошено богохульній промовы и давано безбожній представленія. Банды безбожниковъ вдиралися до ще не позамиканыхъ церквей и перешкоджовали въ Богослуженяхъ. Оддѣлы молодыхъ комунистовъ ходили од хижи до хижи и забирали святіи образы и ихъ палили. Зъ дзвоницъ забирano дзвоны. Въ Петербурзѣ комунисты ухвалили розбити динамитомъ одну дуже красну церковь св. Ісаака.

Недавно комунисты раздали нежи роботниковъ картки, чтобы они написали, ци они за Богомъ ци противъ Бога. Кто написавъ, что онъ за Богомъ, того прогнано изъ фабрики и одобрано ему бѣлеты, за якіи доставали поживу. — Такъ здуруїли червоніи товаришъ. Священиковъ и епископовъ комунисты вывозять на съверь, на Соловецкій островы.

Не давно увязнили знова двохъ греко-католицкихъ священниковъ о. Щепанюка, пароха Церкви Пресв. Сердца Іисусового въ Киевѣ и о. Леонида Юркевича, администратора въ Браилови.

о. Щепанюка вже выслали большевики до страшной тюрмы въ Соловкахъ, а церкву, де онъ бывъ парохомъ переминили на бовть.

о. Юркевичъ сидить до теперъ въ арештѣ въ Киевѣ, 10 мѣсяцей. Онъ бывъ схизматикомъ, але познавши правду, навернувшись до католицкої Церкви и ставъ дуже ревнымъ священикомъ. Окремъ сего онъ есть дуже ученымъ и великимъ письменникомъ. За его ученость Академія Наукъ у Києвѣ выбрала его своимъ кореспондентомъ.

Такого то чоловѣка большевики посадили въ тюрму и хотять еще розстріляти.

Проти того большевицкого гнету написавъ Святий отецъ Папа Посланіе. Посланіе зробило въ цѣломъ свѣтѣ велике враженіе. Всѣ велики новинки на свѣтѣ заговорили про то письмо Папы Римского.

На голосъ Христового Намѣстника запротестовавъ проти религійныхъ переслѣдовань цѣлый культурный свѣтъ. Въ Англіѣ, Франції, Італії Нѣмеччинѣ, Белгії одбылася велика демонстрація. До тихъ краинъ прилучилася теперъ и Америка. На дняхъ въ Нью Йорку була велика демонстрація проти большевиковъ. Въ той демонстрації брали участъ всѣ вѣроисповѣданія.

Помимо того страшного религійного гнету, народъ тримається дале своеї вѣры. Навѣть члены Компартії тайно беруть церковній вѣнчанія и дають грошъ на церкви.

Христіяне приготовани на еще більшіи переслѣдованія, однакъ не попадають въ розпуку, хотій тамъ христіянинови правдиво тяжко жити.

Дзвоны Петра Гурки.

(Оповѣданіе.)

Якъ Петро Гурка вернувъ по войнѣ зъ Росії до дому, никто въ селѣ не могъ спознати его, хотъ всѣ видѣли, что має тіи самѣ

давнѣ чорноуглястѣ очи, той самъ мужескій станъ и выпуклѣ груди впередъ, что якъ филя выгиналися отъ сильного дыханя. Однакъ никто не спозналъ теперѣшнаго Петра, хоть онъ бывъ подобный до передвоеннаго, якъ двѣ каплѣ воды е подобны до себе.

Тай село не змѣнилося такъ, чтобы ажъ могло забыти Петра Гурку. Старѣ и дорослѣ добре памятаютъ давнаго, ченмого и побожнаго газду Петра. Хиба дѣти, что зъ тайстриною бѣжать до школы не видѣли его. Чули они лише, якъ люде называютъ наибольшій дзвонъ на турни, дзвономъ Петра Гурки.

Старшѣ добре памятаютъ, якъ Петро еще спередъ войны, коли вернувъ зъ Америки, купивъ за власнѣ грошѣ для села одинъ великий дзвонъ и то такій великій, что хиба въ городѣ есть большій.

Памятае село, якъ сколько разъ лише загомонѣли дзвоны, то Петро вже першій стоявъ въ церкви, коло клиросу и зъ книжки вычитавъ молитвы.

Каждого праздника Гурка ишовъ до сповѣди, кажучи, что для того сповѣдается, абы коли умре, дзвоны не задарь дзвонили. Бо умрешъ, бывало казавъ Петро, зъ грѣхомъ на души, то шкода и дзвонити. Якъ ты попавъ въ пекло, то кажи аминь, дзвоны вже тобѣ не помогутъ.

Такій то бывъ передвоенный Петро Гурка. А вернувъ якъ не той. Вернувъ комунистомъ.

Отъ чому село не спознало своего Петра. Якъ Петро прїшовъ зъ Росіѣ, великоѣ бalamуты наробивъ онъ на селѣ.

Зъ якогось секретаряту приходили до него новинки, книжочки, печатанѣ папери, а деколи и грошѣ.

Грошѣ клавъ онъ у кишеню, а новинки и друки носивъ задарь по людяхъ и всѣмъ пхавъ подъ носъ.

Хвалився онъ, что знає всѣо, что до войны онъ бывъ дурнымъ, а въ Росіѣ навчився, якъ треба жити.

Въ недѣлю, коли на вежѣ озвалися дзвоны, Петро стававъ край улицѣ, клавъ руки до кишенъ и кричавъ до людей, что ишли до церкви:

„А чого ты идешь буржуямъ лизати ноги?

Люде позирали на него и смѣялися.

Бо кто, коли и кому лизавъ ноги.

А Петро далѣ кричавъ всячиу противъ вѣры и Бога и непоконивъ людей. Петре, казали старѣ газды, ходи до церкви. Дзвоны, котрѣ ты самъ купивъ, кличуть тебе.

Церква моя туй. И показовавъ на корчму. Дзвоны най мене побують зато, что моя дурна голова купила ихъ для буржуївъ.

Ци ты самъ не буржуй — перебивали газды, кто мае сорокъ угровъ орноѣ землѣ? Не ты?

Коли въ церкви начиналася отправа, Петро ишовъ до корчмы, пивъ до нестямы и выгойковавъ всяку погань.

За поврока никто не хотѣвъ держати зъ нимъ. Всѣ боялися его, якъ прокаженнаго.

Воскресеніє.

Сповитий смертю лежавъ Христосъ...
Навколо все спокойныи сномъ дръмало
Лишь небо краплями сръблѣстыхъ росъ
Дробнъ цвѣты тихонько умывало.

Въ гробъ темно тихо... Лишь наразъ
Якесь надземне свѣтло засіяло —
Зъ душою сполучивсь умершій Спасъ
И блескомъ Божества обличе запалало.

Наразъ, — мовъ блескъ — изъ неба прилетѣвъ
Архангель Божій и передъ скалою
Мовъ гласомъ трому сильно затремъвъ
Ажъ камень гробный поваливсь луною.

Втой часъ надъ гробомъ мовъ пурпура и синія,
Мовъ фіолетъ и злато заблестѣло,
Ажъ ночна сторожа звалилась зъ ногъ...
Надъ гробомъ сіяло вже воскресше тѣло.

Милюни душъ и ангеловъ зъ небесъ
Зъ Христомъ взнеслись понадъ Іерусалимомъ
И вмить моутное „Христосъ воскресъ...“
Понеслось надъ цвѣтистымъ травъ килимомъ..

Ажъ прійшли ему зъ секретаріяту дваразъ по три стовки доларовъ, чтобы роздававъ между людей.

Тогда много газдовъ прилипло до него, якъ мокра сорочка до тѣла.

Село стало якъ не то.

Коли кончилася отправа въ церкви, въ корчмѣ пянѣ голосы ревѣли, якбы десь рѣзали маргу.

Закипѣло въ селѣ, якъ въ котлѣ. — Комунисты подпалювали христіянамъ сѣно, засыпали кладязѣ, товкли ихъ камъньемъ, якъ они ишли улицею. Въ селѣ, что дня было повно зойку и крику и не было дня, чтобы комусь не пустили крови.

Наставъ судный день.

У мирномъ селѣ запановавъ сатана. У коваля часто бывала така гамарня, что не суди Господи.

Ковалъ бивъ жону, зато что молить розанецъ. Дѣти пищали зъ страху, коли пяный отецъ пусчавъ кровь изъ головы матери.

Тогда они клякали коло зомлѣлої матери и зливали еї слезами. А пяный отецъ бравъ прутикъ и молотивъ по дѣточихъ головкахъ, якъ молотомъ по розжаренномъ желѣзѣ. Дѣти розбѣгалися, якъ потята, коли надлетить ястрибъ.

Йойкъ и крикъ лунавъ по селѣ, якбы въ коваля рѣзали гвоздъ пилою.

Жона такой ходила до Церкви и молилася на розанцу. А въ хижі коваля часто было чути стукотъ, якбы молотами и зойкъ, якбы рѣзали гвозды пилою.

Таку баламуту учинивъ Петро Гурка, что то вернувъ изъ войны комунистомъ.

На пущене въ П. Гурки померла жона. Погребъ еї безъ священника и креста не поставивъ на гробѣ. А въ постъ пойшли въ гробъ два его сыны. Якъ стятѣ дубы лягли въ сырну землю.

Отъ тогда никто не видѣвъ Петра въ корчмѣ. Онъ высиджувавъ годинами на лавици коло хижѣ, спустивши голову, нѣмо поизравъ на землю и грѣвся до весняного сонца.

Худоба ревала зъ голоду въ стайні, а въ хлѣвѣ свинѣ репѣли и товкли рылами до стѣны.

А Петро сидѣвъ коло хижі, якъ скаменѣлый и довбавъ палицею землю. Отъ сусѣда приходила пересташенна бабуня, кормила худобу и свинѣ и брала до себе малое дѣвча, что бавилося въ болотѣ.

Надходивъ Великденъ. Люде чистили, бѣлили хижѣ, замѣтали дворы. Зъ коминовъ курився дымъ, якъ изъ великихъ пѣпъ, а на улиці было чути запахъ свѣжого печива.

Лише въ хатахъ комунистовъ было тихо и сѣро, якъ у дощевый осѣнний день.

Петро сидѣвъ коло хижѣ, спустивши голову на груди и довбавъ палицею землю.

Въ хливѣ квичали свинѣ, въ стайнѣ ревала худоба, а брудное дѣвча бавилося въ болотѣ. Отъ сусѣда прійшла бабуня дала ѿсти

худобѣ и свинямъ. Взяла дѣтвака, обмыла, зачесала, змѣнила одежду и накормила. А Петро ничего не видѣвъ, сидѣвъ непорушило, якъ скаменѣлый, лишь палицею довбавъ землю. Якъ смеркло вставъ. Поволькся за село. Се першій разъ, якъ по смерти сыновъ Гурка ишовъ селомъ.

Куды Петро блукавъ, никто не знаєтъ. Около полночи ставъ на мостѣ надъ рѣкою и позиравъ, якъ въ церкви горѣли свѣчки, слухавъ, якъ начинали спѣвати Воскресну Утреню.

Въ коваля почувся стукотъ, якбы молотами и йойкъ, якбы рѣзали гвозды пилою.

Вѣтеръ несъ на своихъ крылахъ перве „Христосъ воскресъ“, а пакъ загули дзвоны.

Се твоѣ дзвоны, заплакало сердце въ Петра. Они звѣщають людямъ радость, а тебѣ проклонъ, зойкнуло сердце и стиснулося, якбы кто его помявъ у рукахъ.

Ты Петре комунізмомъ загнавъ свою жену до гробу. Ты кинувъ пекло въ хижу коваля, запродавъ село антихристови, а душу свою отдавъ сатанѣ, говорила прискорбна душа.

И зинсь радостно загули велиcodнѣ дзвоны. Се твоѣ дзвоны, шептало сердце Петра. Они звѣщають людямъ радость, а тебѣ проклонъ.

Ты запродавъ село антихристови, а душу свою записавъ сатанѣ, говорила прискорбна душа.

И опять радостно задзвонивъ Петровый дзвонъ.

Петровое тѣло перехилилося черезъ поруча моста и вода заколебалася въ рѣцѣ въ самую повночь.

Никто уже больше не увидѣвъ Петра. Але и зникъ въ сель комунізмъ.

Мѣсячное намѣреніе на мѣсяцъ Апрѣль.

для членовъ Апостольства Молитвы.

Евхаристійный конгресь въ Кармазо.

Осередкомъ милого христіянского житія есть Пресв. Евхаристія. Она оживляє нашу вѣру, Она дає силу кожному христіанину добожного житія.

Чимъ больше есть познанія и почитанія Евхаристійного Іисуса, тымъ тѣйснѣйша есть личность между Христомъ и душою и тымъ красшій есть животъ таоѣ душѣ. Тому то св. Церковь старается, чтобы познаніе почитанія Пресв. Евхаристіи и любовь до Неї росла между христіянами.

Одинъ изъ середниковъ, якихъ уживае св. Церковь, чтобы распространити между своїми вѣрниками познаніе, любовь и почитанія до твої Пресв. Тайны, суть Евхаристійнѣ конгресы.

Конгресы е то таки зѣвѣзы, де сходятся разнѣ люде, чтобы радити надъ якоюсь справою, поговорити надъ якимсь дѣломъ, что ихъ обходить. Евхаристійный Конгресь есть на те, чтобы между христіянами збольшити почитаніе Пресв. Евхаристіи.

На Евхаристійнѣ Конгресы приїздять кардиналы, епископы, визначнѣ достойники Церкови и свѣтскѣ, великѣ и ученѣ мужѣ и множество рѣжныхъ людей.

Они радять, якъ бы то розширити на свѣтѣ часте св. Причастіе межи старшими, межи молодыми и межи дѣтьми. Они хотуть, чтобы черезъ Евхаристію христіяне росли въ побожности и святости житія. У тихъ дняхъ нарадъ умоляютъ люде Пресв. Тайну и отправляются тогды торжественнѣ Богослуженія въ честь Найсвятѣйшої Тайны, въ рѣжныхъ обрядахъ. Въ нашомъ грекокаѳолицкомъ обрядѣ правится торжественна архіерейска Служба Божа.

Тамъ на конгресѣ одбываются обходы и процесіѣ зъ Найсвятѣйшими Тайнами.

Въ той способъ отдається честь Евхаристійному Іисусови, яко Цареви свѣта и осередкови всього христіянского житія.

Першій такій конгресъ отбывся 1882 р. въ Франціи въ Lille. Найславнѣйшъ и найвеличавѣйшъ до теперь конгресы отбылися въ Вѣдни 1912 р. и въ Чѣгагу 1926.

Конгресы Евхаристійнѣ бывають кожного другого года. Сего рока онъ буде въ городѣ Картаго въ Африцѣ. Въ томъ городѣ, тому 1500 роковъ, умеръ великий церковный учитель св. Августинъ. Тому и въ его мѣстѣ будуть обходитися Евхаристійны торжества.

Мы хотя не можемъ тамъ поѣхати, чтобы нашою присутностію розпространяти культу Пресв. Евхаристіи, однакъ можемъ взяти участіе въ томъ конгресѣ, коли будемъ молитися за его успѣхъ.

Мы не лишь можемъ брати участіе въ конгресѣ черезъ молитву, але мы повиннѣ молитися за него, бо отъ его успѣховъ залежить въ великой мѣрѣ душевный животъ людей.

Той конгресъ мае помогти людямъ до сильнѣйшої злуки зъ Іисусомъ нашимъ Спасителемъ. Той конгресъ мае показати людямъ велику любовь Іисуса Христа до нась черезъ установленіе Пресв. Тайны Евхаристіи, а заразомъ заскѣпiti въ людски души любовь до Іисуса Христа за установленіе той Пресв. Тайны.

Поблагослови Господи Боже сей Конгресъ и здѣлай, чтобы онъ принесъ, якъ найбольши овочѣ для Божої слави и для добра людськихъ душъ.

**Молитва за переслѣдованихъ христіянъ
у Россіи, до св. Тересы отъ дѣтятка Іисуса
приписана св. Отцемъ.**

„Повна любови и спочутя Свята, упроси помощи и потѣхи для нашихъ братовъ въ Россіи, котрѣ стали жертвою довгого и жорстокого переслѣдання христіянъ. Выеднай имъ твердость у вѣрѣ, поступъ въ любови до Бога и ближнього та довѣрія до Найсвятѣйшої Матери Божої. Зошли имъ добрыхъ священниковъ, котрѣ направили бы святотатцтва проти св. Евхаристіи та хулу проти Бога. Здѣлай,

чтобы передовсѧмъ середъ молодежи заснѧла новымъ блескомъ ангелска чистота и всѣ христіянскѣ чесноты и чтобы той благородный народъ уволненый отъ тяжкоѣ неволѣ, вернувъ до единоѣ овчарнѣ, котру повне любви Сердце Воскресшого Спасителя цѣлковито повѣрило св. Петрови и его наслѣдникамъ и чтобы въ конци зазнавъ радости, пошаны въ единosti св. Церкви Отца и Сына и св. Духа. Амѣнь“.

Молитва надѣлена 300 дневнымъ отпустомъ за каждое одмовленіе.

ИЗЪ ЖИТЯ СВЯТЫХ

Заступникъ на мѣсяцъ Апрѣль

Святый свящмуч. Януарій епископъ Беневента.

Дня 21-го Апрѣля обходить св. Церковь память святого епископа и мученика Януарія. Св. Януарій родився въ половинѣ третього вѣка по Христѣ въ италійскомъ городѣ Неаполю. Свою ученостію и богоугоднымъ житіемъ, заслужилъ онъ на то, что еще въ дуже молодомъ вѣку поставлено его за епископа въ италійскомъ городѣ Беневентѣ. Въ столици Римскої Імперії Римѣ, засѣдавъ тогда на царскомъ престолѣ Деоклетіанъ, великий гонитель Христової Церкви. Позднѣйше того императора зѣли черваки. Власно тогда онъ приказавъ строго переслѣдовати Христіянъ. Въ томъ гоненію пролилося только крови христіянскої, якъ николи передъ тымъ, анѣ потомъ. Все Римське цѣсарство забагрилося христіянскою кровію.

Першими жертвами сего переслѣдованія были діяконы Сосій, Прокулъ, Евтихій и Акутіонъ. Погане хотѣли ихъ присилувати, чтобы они поклонилися идоламъ, но они стояли твердо и непохитно при правдивой Христовой вѣрѣ. Они казали, что не лемъ не выречутся Христа, але ще всюди будуть его проповѣдати. Тогда царский намѣстникъ, что ихъ судивъ, переконався, что головною причиною ихъ постоянности и ревности, есть не кто іншій якъ епископъ Беневента, Януарій. Тому намѣстникъ приказавъ увязнити епископа. Коли вѣрники дозналися, что ихъ епископа увязнено, послали до него діякона Фавста и Дезидерія. Но ихъ стрѣнула така сама судьба. Потому ихъ всѣхъ звели въедно, до одної вязницы, где они середъ спѣву псальмовъ и побожныхъ пѣсенъ чекали день своеї смерти.

Въ конци той день наставъ. Намѣстникъ приказавъ кинути ихъ межи голодныхъ львовъ и тигровъ. Дики звѣрѣ положилися покорно коло ногъ Божихъ угодниковъ, якъ невинѣ ягнятка.

Погане коли увидѣли се чудо, закликали: „Великій есть Богъ христіянъ“!

Намѣстникъ боявся, чтобы, не прійшло до якого забуренія межи народомъ, приказавъ, чтобы всѣхъ вязньовъ выпровадити за мѣсто и тамъ имъ постинати головы. Се сталося 305 рока по Іс. Христѣ.

Христіяне собралися и похоронили ихъ тѣла. Въ Неаполи еще до нинѣ въ Сан-Гіннаро переховуються двѣ скляночки зъ кровю св. Януарія. Якъ лише приложится скляночка изъ засохлою кровю до головы св. Януарія, что переховується въ сребряной скринѣ, то кровь начинає пънитися и набирати свѣжоѣ червоноѣ краски. Коли отняти склянку одъ головы, то кровь засихає знова. Два разы на рокъ можна позерати на то чудо. Оно повторяється кожного рока вже отъ многихъ столѣть. Се чудо было причиною многихъ навернень.

На ювілей св. Василія Великого

Отчить въ Интернатѣ СС. Василіянокъ въ Ужгородѣ.

Скончивши школу, вертає до родинного дома. Ученость его скоро рознеслася по краю и разнѣ мѣста почали суперничати, чтобы здобыти св. Василія для выхованія молодежи.

Сестра Святого, Макрина, быстро слѣдить за братомъ, до чого онъ рѣшается. Она боится, чтобы брата земнѣ, але марнѣ почести не захитали и до гордости не довели. Радше бы видѣла его на той дорозѣ, якою сама ишла. Обернулася отъ марного свѣта и узяла на себе евангелскѣ рады. Одного дня св. Макрина забирає брата зъ собою, иде вонъ, до таємної природы. Около святочна тишина, якъ въ церкви. А туту церковну тишину, якбы священникъ въ церкви, перебиває сестра розмовою до свого брата. Говорить про безмежну любовь Божу до чоловѣка, про будову царства Божого въ людскихъ сердцахъ. Розмовляє про красу евангелского совершенства, яке не має зверхного блеску, але скрыто плекає небеснѣ чесноты. Розбирає зъ нимъ небезпеки сего свѣта, въ котромъ невинность сердца дуже тяжко оборонити. Розмова скончилася зъ совершеннимъ успѣхомъ для св. Макрины. Св. В. В. больше не вагається, вже конечно зорвавъ зъ свѣтомъ. Св. сестра радѣє. Радїе большою радостю, якъ бы цѣлый свѣтъ подъ ногами мала, бо: „що поможе чоловѣкови, если цѣлый свѣтъ загорне, а душу погубить“.

Св. Василій роздавъ бѣднымъ частину свого величезного маєтка, иде въ Египетскѣ пустынѣ, чтобы розглянувся межи пустинножителлями и такъ здѣйстнивъ свою високу идею, въ заложенію монашого житя. Сердце розрывається видѣти монастырѣ надъ рѣчкою Ірісъ. Въ мужескомъ монастыри св. Василій изъ братомъ меншимъ и изъ многими іншими величають Бога, а въ жіночомъ мати Святого, вдова Емилія и свята дочка Макрина.

Та однако св. Василій довго не остане въ монастыри. Богъ потребує его де инде. Божѣ справы загроженї. Цѣлѣ хмары пекельныхъ вовковъ зрывається на стадо Боже. Аріанізмъ загрожує цѣлый

сходъ. Св. Василій мусить лишити монастырску тишину. Боже провидѣніе веде его на престолъ архіепископскій, въ Кесарі, чтобы онъ якъ добрый пастырь за свое стадо живъ, страдавъ и умиравъ.

Здавалобыся, что легше порозуміеме св. Василія, если заглянеме до его працъ. Однако якразъ тутъ безрадно станеме: якъ коли у величавомъ готицкомъ храмѣ топимеся въ філяхъ импресій, якѣ падуть на насъ эъ разныхъ мозайковъ несмртельної штуки, такъ само въ св. Василію не знаеме кого обдивовати, ци глубокого богослова, ци знаменитого проповѣдника, ци святого монаха. Богословскѣ працѣ про душу, про Духа святого, про шестидневіе и иншѣ суть невычерпаемъ жереломъ Божественныхъ наукъ. Проповѣди его про св. Тройцу, про св. Евхаристію, про сповѣдь и иншѣ, лишаться на все въ непереможной красѣ.

А въ монашихъ правилахъ своихъ Духъ его управляетъ ажъ до днесъ не лише монашими чинами на сходъ, але и на западъ.

Майже всѣ основатель западныхъ чиновъ на пораду до правиль св. Василія ходять. Однако здається найбільше порушає насъ св. В. В. днесъ въ своїй смѣлости въ борбѣ зъ еретиками. Сколько зневаги та насилиствія мавъ перетерпѣти отъ аріановъ, отъ урядовъ и отъ самого безхарактерного цѣсаря Валенса, годъ то сказать. Зъ промовы его надъ сорокма мучениками въ Севастійскомъ озерѣ здогадуємося, что найбільшою потѣхою его на свѣтѣ: чимъ больше страдати за Христа. Чудово говорить: Сколко людей полягло за то, чтобы подержати вѣрность заприсягнену земному цареви, а мы за вѣру въ правдивого царя нашого не хотѣли бы на жертву пойти?

Тої смѣлости глядаеме мы днесъ у св. Василія Великого. Вороги встають и нищать Подкарпатску Русь. Де найти помочи? Найдеме у св. Василія Великого. Онъ намъ не чужий. Монастырь Закарпатя и Подкарпатя кажуть, что онъ насъ любить.

А якразъ той женочий монастырь доказомъ, що св. Василій насъ дуже любить. И мы видѣвши сю любовь, набереме собѣ смѣлости приступити до него близше: „О Отче святый, тамъ въ созвѣтї Святихъ не забудь пригорнути до сердца, Подкарпатску Русь.

НОВОСТИ

Новинки описують таку сцену. яка дѣялая на большевицкой границѣ. Коли въ часѣ сегорочного Водосвятія надъ рѣчкою Корчикъ въ Галичинѣ кончилося Іордан-

ское богослуженя, на котромъ было около 1500 людей, — на сторонѣ большевицкой Россіѣ зобразилася велика товпа народа, котра кинулася на колѣна и середъ плачу вытягала руки въ

сторону, где кончилися обряды на другомъ боцѣ границѣ.

Въ Берлинѣ столичномъ городѣ Нѣмеччинѣ, тому 200 роковъ, не было анѣ одного христіянина, католика. — Всѣ жителї были протестантами. Нынѣ есть тамъ вже 500.000 католиковъ. — Недавно высвятивъ перший берлинскій епископъ першихъ священниковъ. Усѣхъ святилося девять; сѣмъ изъ нихъ изъ самого Берлина.

Памятникъ Папы Пія XI. Въ Дезю родинномъ мѣстѣ Папы Пія XI. буде здигнений памятникъ въ Его честь. Памятникъ буде эъ крицѣ и буде представляти Папу сидячого на престолѣ и удѣлюючого благословенія цѣлому свѣтови. Высота памятника буде виносити 3 метры.

Жиды бются зъ Арабами. Въ Палестинѣ Арабы напали на Жидовъ, коли они молилися и погасили имъ свѣчки. Подчасъ битки яка счинилася, убито пару особъ и много поранено.

Протестъ Шведія проти переслѣдовання рилигії въ Росії. Конференція шведскихъ епископовъ поручила духовенству правити Богослуження за переслѣдованихъ христіянъ въ Росії. Одночасно швецка секція евангелицкого збору выслала письмо до большевицкого уряду и домагается, чтобы христіянамъ дали тѣ самѣ права, что и иншимъ горожанамъ. Письмо подписавъ Оскаръ Бернардоттъ братъ короля.

Чехословаччина протестує проти релігійныхъ переслѣдований. Зъ Праги доносять: Пражска преса присвячує богато уваги теперѣшній ситуаціѣ въ со-

вѣтской державѣ. Газета „Словакъ“ помѣстила обширну статю про туту ситуацію. Оно вказує на грозячу небезпеку цѣлой Европы въ справѣ економичного житія изза знищенія большевиками такоѣ великої державы якою была Росія. Російски емігранти зробили въ Празѣ демонстраційне собраніе въ справѣ релігійныхъ переслѣдовань въ СССР.

Держава безъ дзвоновъ. Большевицка влада въ своимъ нерозумѣ противъ вѣры посунулася такъ далеко, что розказали зняти всѣ дзвоны зъ церковныхъ дзвонниць и перетопити ихъ на мунѣцію. Въ такій способъ въ цѣлой Росії, поки не прійде для комунистовъ послѣдна година, не почуе никто голосу дзвона.

Всѣ народы свѣта протестують противъ переслѣдованія релігії въ Росії. Въ Америцѣ всѣ вѣроисповѣданія злучилися, чтобы разомъ запротестовать противъ злочиновъ комунистовъ въ Росії.

Въ Італії секретарь фашистовскої партії Турашонѣ пошовъ до св. Отца на авдіенцію. Якъ подають новинки, то Секретарь заявивъ, что фашисти будуть повиноватися церковнимъ приписамъ. — Заразъ по визитѣ партія фашистовъ розпорядила, чтобы всѣ організації молодежи били людъ онъкою священниковъ. — Заборонила такожъ своимъ спортивнимъ товариствамъ виїздити на прогулки передъ выслуханіемъ Службы Божої.

Новое каѳ. Товариство повстало въ Щигагу. Его цѣль розбуджати между вѣрными чувство любови и пошаны до св. Литургії.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородъ

поручає слѣдуючѣ книжки своего изданія:

Молитвенникъ для греко-каѳолицкого русскаго народа.
Составилъ о. Петро Котовичъ ЧСВВ. стор. 507. Изд. II.

Содержаніе сеѧ книжки: Короткій катехизмъ; Молитвы повседневніи; Молитвы утреніи, Молитвы вечерніи, Молитвы подчасъ Службы Божої, Приготовленіе до св. Сповѣди, Молитвы передъ и по Сповѣди, Молитвы передъ и по св. Причастію, Молитвы до пресв. Сердца Іисусового, Молитвы до Пречистої Дѣви Марії, Молитвы до святыхъ. Чинъ Утрени, Божественная Литургія, Чинъ Вечерни. Акафистъ до І. Христа, Акафистъ до Преч. Дѣви Марії, Тропари воскресніи и повседневніи, Служба на всякое прошеніе, о усопшихъ, Тропари и Кондаки св. Четыредесятницы, Пятьдесятницы и всѣхъ праздниковъ декретальныхъ. Кроме сего е: Пѣснь на Рождество Христово, Пѣснь въ честь св. Тройцѣ, Пѣснь въ честь Преч. Дѣви и св. отца Николая Пѣснь благодарственная, Календарь цѣлого року и Пасхалия.

Въ красномъ полотняномъ переплете 8 Кч, зъ почт. засылкою 80 Кч.

Да святится Имя Твое. Молитвословъ для молодежи. Стор. 223.
Печатаный окремъшно рускими а окремъшно латин. буквами.

Содержаніе: Короткій катехизмъ. Молитвы повседневніи, утренніи, вечерніи, подчасъ Службы Божої, передъ и по сповѣди, передъ и по св. Причастію, до Пресв. Сердца Іисуса. до Преч. Дѣви Маріи и до св. Іосифа; Чинъ Вечерни, Утрени, Божественная Литургія, Тропари и Кондаки воскресніи, на всякое прошеніе и о усопшихъ; Пѣснь на Рождество Христово, въ честь Пресв. Тройцѣ, къ Пресв. Дѣвѣ Маріи и въ честь св. Отца Николая.

Оправленый коштуе 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·60 Кч.

Молебень къ Святѣйшому Сердцу Іисуса и къ Пр. Дѣвѣ Маріи.

Содержить кроме двохъ молебновъ, дасколько пѣсней къ Пресв. Сердцу Іисуса и Преч. Дѣвѣ Маріи и Пѣснь благальну (супликацію). Печатана окремо рускими, а окремо латинскими буквами. Стор. 44. Стоитъ 80 гел., зъ почтою 1 Кч.

Найсвятѣйшое Сердце Спасителя. Коротка наука для членовъ общества Святѣйшаго Сердца Г. Іисуса Христа. Сторонъ 64.

Содержаніе: Исторія набожности до Пресв. Сердча Іисуса и ласки, котоърыя Іисусъ пріобѣцявъ почитателямъ Пресв. Сердца. Повинности для членовъ сего общества. Дасколько молитовъ къ Пресв. Сердцу Іисуса. Молебень къ Пресв. Сердцу Іисуса. Пѣсня благальна (супликація). Золота корунка къ П. С. Іисуса. Дасколько пѣсней къ П. С. Іисуса. Прочто почитаеме П. Сердце Іисуса? Печатана окремо руською, а окремо латинською азбukoю.

Стоитъ 1·50 Кч, зъ почтовою засылкою 1·70 Кч.

Популярнѣ катехитичнѣ проповѣди для католицкого народа.

Часть I. Про вѣру. Часть II. Про надію и любовь. Кожда часть творить окрему книжку. Темы проповѣдей дуже актуальнѣ.

Цѣна по 20 Кч за одинъ прим., зъ почтою по 21·80 Кч.

Стойте въ вѣрѣ. Листъ I. Про походженя св. Духа отъ Отца и Сына, стор. 7. Листъ II. Оборона чести П. Дѣви Маріи, стор. 7.

Цѣна обохъ брошуръ разомъ 60 гел., зъ почт. засылкою 80 гел.

„Путь Спасенія“ (Св. Миссія въ образахъ). Ся прекрасна книга повинна быти въ каждой хижѣ. Въ ней суть науки о майважнѣйшихъ рѣчахъ для спасенія души. Прикрашена около 40 обрамами. Стоитъ лемъ 4 Кч., зъ почтою 4·80 Кч.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородъ поручає слѣдуючѣ книжки:

Полный Трѣбникъ (печатаный въ Жовквѣ). Обнимаетъ 899 стор.

Находятся въ немъ всѣ четыри части: I. Таинства, II. Освященія, III. Благословенія, IV. Моленія на всяку потребу. Двойный друкъ: чорный и червень. Форматъ дуже додоний. Ясный переглядъ, буквы читкѣ, выразнѣ. Оправленій въ полотно 130 Кч, въ кожу 150 Кч, почтовое (поруч.) 5 Кч.

Оутреня й Нечерна ч. I. Содержаніе: Служба всѣхъ праздниковъ подвижныхъ: Служба Октоиха въ недѣлю; Служба обща Святымъ; Евангелія воскресніи и Стихиры Евангельски; Пѣснь умилительна; Пасхалія и Мѣсяцословъ. — Книжка переплетена въ полотно.

Стоитъ 50 Кч, въ лѣпшой оправѣ 60 Кч, зъ почтою 64 Кч.

Оутреня й Нечерна ч. II. Содержаніе: Служба всѣхъ праздниковъ неподвижныхъ съ Пред- и Попразднествами въ недѣлю; Служба Октоиха въ недѣлю; Евангелія воскр., и Стихиры Еванг. Пѣснь умилительна; Пасхалія и Мѣсяцословъ. Книжка переплетена въ полотно.

Стоитъ 60 Кч, въ лѣпшой оправѣ 70 Кч, зъ почтою 74 Кч.

Чинъ Тайны Крещенїя й Миропомазанїя. Цѣна 5, зъ поcht. 5·60 Кч.

Чинъ Тайны Свѣржества. Стоитъ 5 Кч, зъ поcht. засыл. 5·60 Кч.

Чинъ Тайны Єлеопомазанїя. Стоитъ 5 Кч, зъ почтою 5·40 Кч.

Чинъ Парастаса й погребенїя мірскихъ чоловѣкъ. Ц. 10 зъ п. 10·80 Кч

„Часослобъ“ (Ерейскій молитвословъ) перепл. въ полотно 50 Кч, перепл. въ кожу съ золоч. обрѣзомъ 80 Кч, почтовое (поруч.) 5 Кч.

Псалтирь (безъ величаній). Ст. 296. въ полотн. оправѣ. Ц. 22, зъ поcht. 23 Кч.

Якадистника. Стоитъ 27 Кч., зъ почтою Кч. 28·30.

У Стіп Учителя мѣстить 204 читань для священниковъ, стор. 380

Стоитъ 20 Кч, съ почтовою засылкою 21 Кч 20 г.

Кровава Незабудька або Хресна дорога Спасителя мѣстить читаня и молитвы о Страстяхъ Христовыхъ. Стоитъ 6·50 Кч, зъ почтою 7·30 Кч.

Церковні Пісни (зъ нотами), мѣстить 301 пѣсень. Ц. 22 зъ поcht. 23·20 Кч.

Катехизм Шпираго ч. I., II. и III. Въ I. части широко выложена наука св. каѣ. вѣры, въ II. говориться про науку обычавъ, а въ III. выложена наука про Средства ласки. Книжки брошурованѣ, кожда окремо. Цѣна их така: I. и II. стоять 12 Кч, зъ поcht. 13·50 Кч. III. 22 Кч, зъ поcht. 24·50 Кч.

Молитвеничокъ для интелигенції, печатаный фонети- ленъского формату 6×10. Цѣна 13, зъ поcht. 13·50 Кч.

Каталогъ (зъ нотами). Содержить 80 колядъ. Цѣна 14, зъ поcht. 14·80 Кч.

Каталогъ (зъ нотъ). Содержить 52 колядъ. Цѣна 3·60, зъ поcht. 4 Кч.

Чернечий календар до житя. Повѣсть. Цѣна 15.— Кч, зъ почтою 16·20 Кч.

Проповѣди на Великій пост. Цѣна 6.— Кч, зъ почтою 6·50 Кч.

Біблія Старого Завіта ч. I. и II. (двѣ книжки). Цѣна одновѣдно книжки 20 Кч, зъ почтою 23 Кч.

Божествений Спаситель. Нарисъ житя Іисуса Христа въ народ. мовѣ.

Цѣна 25 Кч, зъ почтою 28 Кч.

Житя св. священмч. Іосафата архіеп. Полоцкого. (309 сторонъ)

Стоитъ 10.— Кч, зъ почтовою засылкою 10·80 Кч.

Брошурка „У стіп Учителя“ и всѣ інші, одблекъ одъ богослужебныхъ книгъ линейкою, печатанъ въ галицкомъ языцѣ (фонешикою). 9